

Aigua

Les comarques del sud del País Valencià són les úniques a l'estat, al costat d'algunes zones de Múrcia, que encara no han superat allò que se'n diu "estat de sequera". La situació té moltes conseqüències negatives per a l'economia del territori però, potser, la més cridanera siguen els talls en el subministrament de la xarxa d'aigua potable. A Benidorm, la inimitable Benidorm, ja no són sis sinó vuit les hores nocturnes que l'aigua deixa d'arribar a apartaments, hotels i habitatges en general. Ningú no en parla, però és evident que això pot tenir un evident efecte sobre el turisme que ens visita cada any. Per poc afeccionats que siguen els *hooligans* anglesos a la dutxa, els mateixos que apallisen a qualsevol per entrar a les *seues* discoteques parlant en la llengua de la terra, és evident que per a l'altre turisme, el que de debò interessa a la indústria, la falta d'aigua pot ser un problema insuperable.

Per això causa estranyesa, com a mínim, percebre que, malgrat les restriccions, la utilització de l'aigua i el debat que sobre el seu ús es fa en els estaments polítics, continua sent més que frívol.

Un observador mínimament crític no pot deixar de preguntar-se per quina misteriosa regla es retalla l'aigua de les dutxes públiques de la platja però es permet de mantenir les piscines privades plenes a vessar i una herba en els camps de golf que ja voldrien per al campionat dels Masters d'Augusta. No s'entén tampoc com l'alcaldeessa de València, Rita Barberà (PP) s'atreveix a rebaixar el preu de l'aigua i l'oposició municipal (és un dir) del PSOE vota en contra de la supressió del camp de golf públic, que, un altre misteri, ocupa una bon tros del Parc Natural de l'Albufera. I ja posats a descobrir estranyes actituds polítiques, resulta difícil explicar el silenci que ha envoltat la construcció de la nova presa de Tous. Aturades les obres per problemes burocràtics entre el Ministeri d'Obres Públiques i Hidroelèctrica, l'aigua de l'hivern ha tornat a la mar enlloc de quedar emmagatzemada per a aquest estiu i així continuarà passant

encara uns anys més, mentre els partits polítics, amb l'excepció de la UPV a qui ningú ha fet massa cas, es despreocupen de l'assumpte.

Totes aquestes qüestions són només anècdotes que reflecteixen un crua realitat: la política de l'aigua no existeix. L'ús racional d'un recurs cada vegada més valuós que hauria de ser un punt prioritari a tractar des d'una perspectiva europea (i si no pregunten als portuguesos què opinen dels travassaments que planifiquen a Madrid) és un tema que fa por. Fa por perquè els inter-

teressos, en són molts: agrícoles, industrials, turístics i ambientals, i gairebé sempre contraposats. Però precisament en aquests punts és on els polítics han de deixar clara que la seua voluntat és servir una societat i no un partit, estar per damunt dels interessos puntuals i apostar per la planificació; però a Madrid no pareixen molt disposats a demostrar-ho. L'última prova, les declaracions del secretari d'Estat d'Aigües i Costes, Benigno Blanco, que diu que li pareix poc responsable definir les necessitats d'aigua a vint anys vista i que prefereix fer plans a un termini més curt. Una altra excusa per evitar definir-se i concretar què passarà amb l'aigua, per on s'ha d'orientar el creixement turístic i industrial i tantes altres coses.

Endavant amb la improvisació. Continuarem amb la indefinició que ens va fer patir el govern del PSOE, que va aconseguir inventar les mil i una per retardar l'aprovació del Pla Hidrològic i així evitar donar la cara, continuarem veient els camps de golf ben verds i els de conreu ben secs i acabarem per fer-nos tots una mica *hooligans* en descobrir que això de la dutxa diària no deixava de ser un costum massa mediterrani i, per tant, poc convenient en aquestes èpoques de convergència europea. ■

Jordi Sebastià

"Per poc afeccionats que siguen els 'hooligans' anglesos a la dutxa és evident que per a l'altre turisme, el que de debò interessa a la indústria, la falta d'aigua pot ser un problema insuperable."